

Pokojný rok 2018

Vstoupili jsme do nového roku, můžeme tedy hodnotit i konec roku minulého. V poslední době jako by se roztrhl pytel a vysypaly se z něj jen negativní zprávy. Rozhodně odmítám tento jednostranný pohled na dění kolem nás. Nemám ráda nekritické velebení minulosti a hledání pouze problémů současnosti. Žádná doba nepřináší jen negativa, nebo pozitivita. Život je směsicí různých dění, jež někdo chválí a druhý zatracuje. Hledejme však především to dobré, co nám přináší.

Žijeme v jedné z nejbezpečnějších zemí, vyhnují se nám současné války i terorismus.

Udělejme vše pro to, aby tak tomu bylo i nadále. Nebudme lhotejší ke svému okolí. Žádný člověk by neměl mít pocit osamění a nezájmu. Tím největším problémem, nejen pro seniory, je pocit prázdnoty a beznaděje. V dnešní přetechizované době budme více komunikativní a sounáležití s lidmi kolem nás. Budme vědci za každou pěknou chvíli, kdy máme možnost si popovídat o svých radostech, strastech či perspektivách. Senioři nám jistě rádi předají své zkušenosti a mladí svůj elán. Pokud najdeme zlatou střední cestu, bude to jen dobře. Čekají nás nová předsvezetí. Ta má jsou zcela prostá: mít kolem sebe rodinu, přátele a žít běžný život, který nám další rok přinese. Nikdo z nás nedovede předpovědět, co nás čeká a nemine. Tam, kde můžeme pomoci, udělejme to. Nikdy nevíme, kdy sami budeme pomoc potřebovat.

Tak tedy ať rok 2018 je rokem nových nadějí.

Miloslava Vostrá, poslankyně PSP ČR za KSČM a předsedkyně Rozpočtového výboru PSP ČR

Jaký bude rok 2018?

Čeká nás mnoho nového a doufáme, že i dobrého. Bude to rok opět volební. Každý z nás může rozhodnout, jaký bude. Splní-li naše očekávání anebo převaží zklamání. Prezidentské, senátní i volby do obecních zastupitelstev nám dávají šanci rozhodnout ve prospěch nás všech. Nejen však troje volby, ale i hlasování v Parlamentu o důvěře vládě je na pořadu dne.

Lidé v parlamentních volbách rozhodli o tom, komu dali svoji důvěru. Jak se s tímto stavem vyrovnáme, je jen a jen na nás. Poslanci jsou zástupci občanů a jejich vůli mají prosazovat. Na to bychom neměli nikdy zapomenout. Máme před sebou spoustu práce, kterou nelze odkládat. Lidé mají velmi jednoduchá měřítka úspěšnosti práce politických reprezentací. Je to především úroveň jejich života a vše s tím spojené. Proto je bezpodmínečně nutné prosazovat co nejvíce z volebního programu KSČM. Pokud se nám bude toto dařit, získáme navýšení důvěry občanů a to i v rámci nadcházejících voleb. Je to běh na dlouhou trať.

Napravování činů předchozích dá hodně práce. Neslibujme věci megalomanské. Život nám otravuje spousta nekompetentních rozhodnutí, příkazů a zákazů. Lidé velmi dobře znají, co je nutné urychleně řešit. Běžme mezi ně a ptejme se jich na to. Pokud jsou požadavky občanů reálné, je třeba urychleně najít jejich řešení. Rok 2018 nám dává pro našy práci široké možnosti. Jestliže budeme mluvit srozumitelně, lidé nám uvěří. Nejednotnost a vzájemné ataky jednotlivých politiků si neberme za vzor.

Na počátku roku máme spoustu nových předsvezetí. Ta pracovní závislí na spolupráci širokého okolí. Proto hledejme takové partnery, kteří dovedou vzít za práci a ne pouze slibovat a stavět vzdušné zámky. Život bude takový, jakým si jej uděláme, a já věřím, že lepší, než v letech minulých.

Pavel Kováčik, poslanec a předseda poslaneckého klubu KSČM Poslanecké sněmovny PČR

Kasárna Moncada

V polovině minulého století byla Kuba velmi zaostalou zemí. Rolníci a hlavně zemědělní dělníci byli vykořisťováni tak, že to připomínalo otroctví. Polovina obyvatel byla negramotná, právo bylo ve službách bohatých. Stíždali se diktátory s jediným cílem, obohatit se. Také velcí majetkoví vlastníci bohatli. Velký bratr USA měl všechny ekonomické výhody, takové řízení země mu vyhovovalo. Kuba se pro Američany stala zemí laciných rozkoší. Poslední z diktátorů, někdejší seržant Batista, co se povýšil na generála, se uchýlil do velkolepé rezidence s jediným zájmem - nahrabat co nejvíc peněz a diamantů. Stát terorizovala tajná policie a armáda.

Sílil odpor čestných lidí - v policejním režimu jen symbolický a bezzubý. Mladý právník Fidel Castro a podobně smýšlející mladí studenti, drobní živnostníci i dělníci viděli jinou cestu - revoluční boj. Bez velkých zkušeností, s omezenými finančními prostředky vytvořili pevnou konspirační organizaci na řádkách buněk, takže nebyli odhaleni. Získali nějaké starší a lovecké zbraně a vojenské uniformy, podle nichž členky organizace ušily další.

Fidel přišel s návrhem, který se zdál přímo šílený. Zbraně pro odpor získat přímo v kasárnách. Vše shromáždili na pronajaté farmě poblíž Santiaga. Asi stotřiceti revolucionářů se podařilo v předvečer karnevalu v Santiagu přesunout na farmu z Havany, celých 900 km vzdálené. Útok byl naplánován na ráno po karnevalové noci, stovkou lidí ve třech proudech na hlavní kasárna, třicátkou pak na kasárna pobočná.

Moment překvapení byl veliký. První sled ve vojenských uniformách pronikl do ubytovací části, bez odporu zajal vojáky. Přesto kdosi přečasně spustil palbu, takže Fidelova skupina, útočící na hlavní bránu ztratila moment překvapení, dostala se pod palbu kulometů. Posléze celá akce skončila nezdarem.

Fidel se se skupinou osmnácti bojovníků dostal do hor, ostatní se rozptýlili a snažili ukryt. Armáda a policie rozpoutala nevidaný hon, do rukou jim padli téměř všichni aktéři, navíc byli zatčeni komunisté a nepohodní lidé. Propaganda hlásala o zvrstvech, kterých se revolucionáři dopouštěli při útoku, přýběli zajatí a nemocní. Ve skutečnosti neměla armáda prakticky žádné ztráty, zajatci byli před koncem akce propuštěni. Naopak, zajatí revolucionáři byli barbarsky mučeni k smrti, popravováni bez soudu. Jako poslední se vzdal se svou skupinou Fidel - to už ale kubánský arcibiskup a pokrokoví právníci a novináři dosáhli toho, že popravy byly zastaveny a došlo k řádnému soudu.

Fidelovi pak kupodivu povolili promluvit v rozhlasu. Místo aby se hájil, podal obžalobu režimu. Při přelíčení vyšlo nezvratně najevo, že při útoku byli zabiti jen 3 fidelovci, 68 jich bylo policií následně umučeno či popraveno a byly vyvráceny propagandistické lži režimu. V závěrečné třihodinové řeči Castro dosáhl toho, že se veřejně minějí ještě víc obrátili proti Batistovu režimu. Fidel byl odsouzen na 15 let, odpor lidu měl být zlomen. Dopadlo to jinak.

Lidové povstání pod vedením Fidela Castra svrhlo nenáviděný režim. Batistu stál odchod ze země sice pár milionů dolarů, dost mu jich ještě zbylo na pohodlný život na příkázaných ostrovech. **Od 1.1. 1959 se stala Kuba svobodnou zemí, svou svobodu a socialismus hájí úspěšně už skoro 60 let.** Poslední srpnové dny roku 1953 a útok na kasárna Moncada byl tou událostí, která se stala počátkem, rozbouškou této cesty.

Pavel Hruban

Miloš Zeman válčuje protikandidáty na sociálních sítích

Politická kampaň se rok od roku ve větší míře odehrává na internetu a na sociálních sítích. Nejinak tomu je i v případě volby hlavy státu. Sociální sítě jako nástroj propagace využívají všichni uchazeči o Hrad. V počtu fanoušků tam válčuje ostatní kandidát Miloš Zeman, který se přitom léta držel tradice - klasického psacího stroje i života bez mobilu.

Zeman má na Facebooku 102 tisíce fanoušků, s propagací mu navíc pomáhá i jeho mluvčí Jiří Ovcáček a další příznivci, kteří na jeho podporu zakládají fanouškovské stránky. Např. facebookovou stránku Zeman znovu 2018 sleduje přes 44 tisíc uživatelů, neoficiální stránku Miloš Zeman - prezident ČR 42 tisíc lidí, Miloš Zeman - můj prezident má 30 tisíc fanoušků atd.

Novinky.cz

Deset let Lisabonské smlouvy

Byla to velká sláva, když hlavy členských států EU a jejich vlád podepsaly tzv. Lisabonskou smlouvu. Stalo se tak v klášteře Mosteiro dos Jerónimos v portugalském hlavním městě před deseti lety, 13. prosince 2007.

Těch patetických řečí, těch slibů kolem! EU prý bude po Lisabonské smlouvě více demokratická, transparentnější, ale i efektivnější než dříve - údajně už jen proto, že institucionální složení EU dostalo nový základ...

Jenže se tak nestalo a není divu: už jen způsob, jakým Lisabonská smlouva vznikla, vypovídá totiž mnohé o EU jako takové, o možnosti resp. nemožnosti její reformovatelnosti - stojí-li EU na cestě patřící neoliberalismu a nadnárodním korporacím. Vznik Lisabonské smlouvy lze totiž označit za lekci evropské »demokracie«.

Dne 29. října 2004 podepsaly hlavy států a vlád slavnostně v Římě Smlouvu o Ústavě pro Evropu, která měla nabýt účinnosti 1. listopadu 2006. Jenže předtím bylo nutné tuto smlouvu ratifikovat v jednotlivých členských státech EU, což v některých z nich znamenalo referendum...

To první, ve Španělsku, proběhlo bez problémů. Jenže pohromu pro »evropskou Ústavu« znamenali Francouzi, kteří ji 29. května 2005 odmítli většinou 55,7 % odevzdaných hlasů, a poté i Nizozemci, jejichž NE bylo ještě výraznější (61,6 %). Evropská Ústava tak ztroskotala a »kormidelníci« EU si stanovili »fázi reflexe«. A »reflektovali« pod přísnou taktovkou spolkové kancléřky Merkelové.

Takže mimořádný summit, který se konal 25. března 2007 v hlavním městě SRN, měl vyústění v tzv. berlínském prohlášení, že EU je třeba postavit na jakýsi obnovený společný základ. Z toho se ale vyklubala jen o málo odlišná verze ztroskotaného návrhu »Ústavy pro Evropu!« - takto Lisabonská smlouva.

Jenže bylo opět zapotřebí její ratifikace. Poučené francouzské »elity« mezitím změnily ústavu tak, aby pro ratifikaci nebylo zapotřebí referenda, Nizozemci svěřili ratifikaci do spolehlivých rukou svého parlamentu. Ale bylo tady ještě Irsko. A jeho občané se vyslovili v referendu proti Lisabonské smlouvě. Kormidelníci EU proto soustředili veškeré síly na zkrocení vzpurných Irů. Po náležité propagandistické masáži bylo v Irsku vyhlášeno druhé referendum o Lisabonské smlouvě! Po něm si už Brusel mohl oddechnout - dopadlo to dle jejich přání a Lisabonská smlouva mohla nabýt 1. prosince 2009 účinnosti.

Na případnou otázku, zda 10. výročí Lisabonské smlouvy slavit, či nikoliv, bych odpověděl odkazem na rozsudek německého Spolkového ústavního soudu z 30. června 2009, ve kterém se objevilo, že Evropská unie nadále vykazuje jasný deficit demokracie a že Lisabonská smlouva »nevede k novému vývojovému stupni demokracie«...

MUDr. Jiří Maštálka, europoslanec

Nesváteční rozjímání nad osudem kdysi kladenské chlouby -2

Ještě něco ke stranické struktuře. V poválečných letech vznikly v obou hutích silné stranické organizace, v jejichž čele stál, po vzniku SONP, samostatný okresní výbor. Silné byly i organizace ROH. Blíží se výročí Února 1948, takže se zmíním i tehdejších událostech. Pozdě v noci 20. února přišla do Kladna zpráva o demisi několika ministrů Gottwaldovy vlády. Během hodiny se vytvářely dělnické hlídky na závoděch i komunikacích na Prahu. Jednotka 300 hutníků se organizovaně zúčastnila 21. února projevu KG na Staroměstském náměstí. Dne 22. února byli vysláni delegáti SONP na Sjezd závodních rad do Průmyslového paláce v Praze. V té době v hutích se vytvářela jednotka Lidových milic, jejíž stav činil 120 mužů. Výstroj jednotky, tvořená modrými montérkami s rudou

páskou a černým baretem, byla později schválena jako oficiální uniforma LM. Následně 24. února se v prostoru před hutěmi uskutečnila manifestace, spojená se zastavením práce na podporu požadavku Sjezdu závodních rad na generální stávkou. Téměř 100% účast potvrdzovala, že postoj KSČ a ROH se shoduje se zájmy všech pracovníků SONP.

Postupně se měnila stranická struktura, ze směnových organizací na provozní. Vznikaly celozávodní výbory podle oblastí výroby a nad nimi pak byl nově vytvořen podnikový výbor, protože existence dvou OV KSČ v jednom okrese byla překážkou ve stranické práci. V polovině 70. let jsem se stala členkou PV KSČ. Tento orgán mne také vyslal studovat VŠP ÚV KSČ. Neměla jsem sice praxi ve stranických aparátech, ale jako děvče z Poldovky jsem vše zvládla. Po absolvování studia jsem se bohužel na Poldovku nevrátila.

Nebyla jsem tedy již přímo u rozpadu podniku, ale zbytek mé rodiny ano. Sledovali jsme s obavami další vývoj. Po rozpadu koncernu, výrobní závody pracovaly jen na zlomek kapacity. Chyběly zakázky, za uskučtění nechodily peníze. Nebyly finance na energie. Vláda se rozhodla k urychlené privatizaci, již ne státního podniku, ale akciové společnosti. Nejmeně populární osobností na Kladně dodnes, je bývalý ministr Vladimír Dlouhý, který svého času prohlásil, že by Poldovku prodal za 1 korunu!

Vítězem soutěže o Poldi se v roce 1993 stala společnost Bohemia Art, kterou vlastnil ak. architekt Vladimír Stehlík. Navštívila jsem s poslancem KSČM Václavem Frankem pana generálního ředitele. Ano, měl obrovské charisma, velké plány, ale hlavně si nevybral odpovídající odborný management ani neměl dostatek kapitálu. Dnes je moderní „snít“. Snil i Vladimír Stehlík. V jeho vizi Poldi 2000 počítal se vzestupem společnosti POLDI OCEL. „Nové programy zahrnují další pracovní příležitosti v regionu a rozvoj podnikatelského ovzduší Kladenska. Počítají s rozvojem odborného školství pro novou generaci Poldováků. Obnovují tradice výtvarné a designérské spolupráce s českými vysokými školami. Váží se na řešení nejzávažnějších ekologických problémů aglomerace. A samozřejmě zasahují do společenského, kulturního a funkčního rozvoje města a jeho vybavenosti.“ Hezké, ale zůstalo jen u snu! Výroba v POLDI OCEL, jak jí pojmenoval, se omezovala, až se zcela zastavila.

V dalších letech začala obnovovat výrobu v malém měřítku společnost Poldi Hütte. Německý majitel měl však v rodině jednoho z největších obchodníků se šrotem a tady se mu otevřel zlatý důl. Odvážela se celá zařízení, páli se válcovací plotny na šrot, atd. Ku konci fungování této společnosti jsme s kolegou doprovázeli na exkurzi tehdejšího venezuelského velvyslance. Ten kdysi v Praze studoval a sem do Válcoven Poldi chodil na studentské brigády. On byl šťastný, že vidí část tehdejšího provozu, my s kolegou jsme zadržovali slzy, protože jsme měli dojem, že kráčíme po hřbitově! Místo válcoven tam byla malá ocelářská kelimková pec, kovárna a dokončující výroba. Jinak nikde, nic!

V té době se již chystal prodej Poldi záhadné společnosti, sídlící na Kypru. Technické vedení doufalo, že nastane nový lepší obrát. Nenastal, zbylí zaměstnanci byli po většinu doma, platy jim byly zadržovány kolik měsíců. Raději si hledali jiná uplatnění. Protestovali sice, psaly se petice, na jedné větší protestní akci jsme se spolu s pracovníky zúčastnili. Za ČKOS tam byl i pan předseda Středula, ale i ten nám řekl, že v další chod Poldi příliš nevěří.

Tak tragicky skončil život krásné paní Poldi, chlouby Kladenska. A nám s ní odešel i kus života.

RSDr. Eva Vlčková, předsedkyně OV KSČM Kladno

Levicový klub žen Kladno, spolu s předsedkyní OV

KSČM E. Vlčkovou a místopř. L. Nyšem, se sešel před vánočními svátky u sochy Lidické matky na rohu Gymnázia Kladno. V rámci pietní vzpomínky položily ženy

kytici bílých květů k pomníku a zapálily svíčky. V následném krátkém projevu s. Můstlové si připomněly, jak nešťastné Vánoce musely prožívat lidické ženy v krutých podmínkách koncentračního tábora, bez dětí a mužů. A to ještě neznaly jejich osud.

Po té poprvé jel LKŽ do Lidic, kde také ženy položily kytici k pomníku Lidických dětí a zapálily svíčky. Navíc přidaly dětem dárky ve formě plyšových zvířátek.

Je neuvěřitelné, že tyto nevinné děti musely zahynout. A ještě neuvěřitelnější, že dosud po 75 letech jsou děti ve světě nevinnými oběťmi násilí, váleka a hladomoru! MM

BLAHOPŘEJEME

- ❖ ZO KSČM Pchery dodatečně, o to srdečněji blahopřeje soudružce Evě SOCHOROVÉ, která dne 4. ledna oslavila jubilejní 55. narozeniny. Do dalších et přejeme mnoho zdraví štěstí osobní a rodinnou pohodu, spokojenosti a životní elán.
- ❖ ZO KSČM Kam. Žehrovice dodatečně, o to srdečněji blahopřeje s. Zdeně LADKOVÉ, která dne 5. ledna oslavila jubilejní 70. narozeniny. Do dalších let přejeme hlavně hodně zdraví, štěstí, osobní spokojenost a pohodu.
- ❖ 38. ZO KSČM Kladno dodatečně, o to srdečněji blahopřeje s. Karlu VITÁČKOVÍ, který dne 5. ledna oslavil jubilejní 75. narozeniny. Do dalších let přejeme ještě mnoho zdraví, štěstí, osobní pohodu, spokojenosti a životní jistotu.
- ❖ 26. ZO KSČM Kladno srdečně blahopřeje s. Zdeňce KELLEROVÉ, která dne 6. ledna oslavila již podruhé jubilejní 40. narozeniny. Do dalších let přejeme hlavně hodně zdraví a zvládnutí všech osobních a rodinných situací.
- ❖ 4. ZO KSČM Kladno srdečně blahopřeje s. Pavlu HRUBANOVÍ, který dne 10. ledna oslaví neuvěřitelné jubilejní 85. narozeniny. Do dalších let přejeme hlavně hodně zdraví, štěstí, osobní pohodu, spokojenost a životní jistotu.

K blahopřání se připojuje i OV KSČM Kladno a děkuje za práci pro stranu

Návštěva EP ve Štrasburku 2017

1. část Colmar

Tento zájezd, nad kterým měl záštitu europoslanec MUDR. Jiří Maštálka, se uskutečnil ve dnech 10.-13. prosince 2017. Byl určen pro členky z LKŽ celé republiky. Hlavní koordinátorkou byla Květa Šlahůnková, předsedkyně RR LKŽ.

Za Kladno jsem se zúčastnila (jsem členem LKŽ) a Marie Kalousová. Odjžděli jsme z Prahy od Hlavního nádraží po jedné hodině v noci. Přijel moderní dálkový autobus společnosti TAD (Trutnovská autobusová doprava) s řidiči p. Hejdukem a L. Hrbasem. Průvodkyněmi byly Kateřina Dobrovolná a Lucie Beštová. Všichni jsme pospávali.

Na dálnici nás míjely nekonečné šňůry aut a kamionů, které svými světly rozrážely tmou okolo. Z dálnice jsme ještě sjeli u Černice, kde přistoupily poslední účastnice zájezdu. Jeli jsme k hraničnímu předhodu Rozvadov, kde jsme naši republiku opustili.

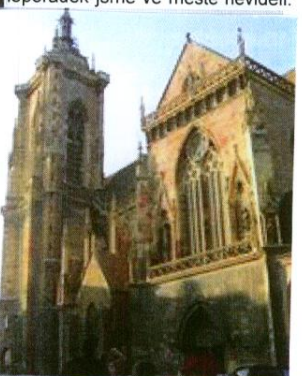
Při jízdě po německých a francouzských silnicích jsme si povšimli stromů, které lemovaly silnice a na kterých rostlo obrovské množství jmelí ve tvaru věnků (koule). Byli jsme zablábní do hovorů, že jsme si ani nevšimli, že jsme již na francouzské straně.

Projížděli jsme pak úzkými, klikatými silnicemi mezi vesničkami, kde jsme obdivovali krásná hrázděná stavení. Pomalu jsme se začali přibližovat k městečku Colmar. Ještě než jsme sjeli do tohoto krásného alsaského městečka, dozvěděli jsme se od průvodkyň něco o jeho historii.

V Colmaru, který se nalézá v půli cesty mezi Štrasburkem a švýcarskou Basilejí a současně Vogézami a Rýnem, naleznete vše, co nám Alsasko může nabídnout. Často se prohlašuje, že je nejstarším městem Alsaska, protože první písemná zmínka o Colmaru, se objevila v chartě syna Karla Velikého, krále Ludvíka I. Po-ného, z roku 823. Název města má římský původ a tepeřádek jsme ve městě neviděli.

Bezpochyby je vyjimečným městem díky bohatství a různorodosti historických architektonických památek z více než 1000-letých dějin! Město umění, dějin a památek. Ve starém městě se s každým pohledem ocitnete na pohlednici v životní velikosti. Obdivujete pestré hrázděné domy v překvapivě skvělém stavu. Navštívili jsme společně zdejší lokalitu "Malé Benátky" (Petite Venise), která díky četným vodním kanálům, skvěle dotváří místní historické centrum. Milovníci kultury mohou navštívit Muzeum Unterlinden) s věhlasným oltářním reliéfem z Issenheimu a Muzeum hraček, v němž se zasní jak malí, tak velcí. Středověk zanechal ve starém městě nádherné příklady gotické architektury, jako např. basilika sv. Martina, kostel sv. Matěje nebo Dominikánský kostel, který opatruje jedinečný obraz ze 16. století "Madona v růžovém loubí". I civilní budovy svědčí o architektonické kráse středověkého Colmaru, jako např.

dům Adolph z druhého pol. 14. století nebo dům «Huselin zum Swan» v ulici Schongauer. Le Koiffus (stará celnice) postavená v r. 1480, je nejstarší veřejnou budovou ve městě. Dříve hrála centrální roli v ekonomickém životě Colmaru. První zmínka pochází z r. 1370, kdy stavba sloužila jako sklad a překladiště veškerého zboží dovezeného do Colmaru. V historickém centru je renesanční styl všudypřítomný: Slavný dům Pfister (1537), symbol Colmaru a jedna z nejhezčích měšťanských budov vůbec. «Maison des Têtes» / Dům hlaviček (1609), jehož název pochází od 111 hlaviček a groteskních masek, které zdobí fasádu, připomíná «l'âge d'or»/ zlatý věk obchodování a svědčí o blahobytu měšťanských obchodníků v Comaru. V Colmaru zanechal také francouzský klasicismus krásné budovy: Palais du Conseil Souverain s neoklasicistní fasádou

Colmaru se také říká hlavní město alsaských vín, protože leží v blízkosti nejkrásnějších vinařských vesnic Milovníci vína se budou moci připojit k alsaské vinné stezce, která se vine v bezprostřední blízkosti města a v průběhu slavného okusit výborný ryzlík, tramín nebo muškát

Na kruhovém objezdu na periferii je Socha Svobody, kopie slavné americké památky, Důvod pro toto býtí zde je, protože tvůrce sochy Svobody, sochař Frederic Auguste Bartholdi, se narodil ve městě Colmar. Má zde i své muzeum.

My jsme u sv. Martina měli rozchod a opětovný sraz, abychom se mohli projít po vánočních trzích a zakoupit si nějaký suvenýr. Vánoční trhy se konají tradičně na 5 místech: výlohy a vyzdobené domy v ulicích a živých uličkách, kde se mísí vůně pomeranče a vanilky. Se soumrakem přichází hra světél, která potvrzuje nescetné architektonické bohatství od středověku po 19. století.

Když jsme se vrátili v určený čas k autobusu, zjistilo se, že chybějí dvě účastnice z Prahy. Průvodkyně se je vydaly hledat do uliček kolem sv. Martina, protože ony si nevezly sebou mobily. Ani po dvou hodinách nebyly k nalezení. Až pak se průvodkyně Katce ozvala místní policie, že na místní stanici jsou dvě Češky. Průvodkyně se tam okamžitě vydaly a nakonec si zhluboka oddechly. Byly to ty naše!. Všichni jsme byli rádi. Jen ty dvě byly trochu dotčené, když jsme jim, co obav způsobily, že mohli mít více rozumu. Místo, aby byly poblíž sv. Martina, odebraly se přes celé město na policii, aby nahlásily, že se ztratily. Jíř Kůstka

ZPRAVODAJ OV KSČM Kladno: Adresa redakce: ul. Milady Horákové 497, Kladno 2, tel. 312 687 909, 312 687 656, 734 430 256,

E-mail: kscm.kl@tiscali.cz, WEB: http://kladno.kscm.cz, Nevyžádané příspěvky se nevracejí

MČ 47 437